USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **V. H. P.**, zastoupen JUDr. Viet Anh Nguyenem, advokátem se sídlem Myslíkova 171/31, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2020, č. j. 48 Az 1/2020 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 11. 2019, č. j. OAM-759/ZA-ZA12-HA13-2019, žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), a rozhodl, že doplňkovou ochranu nelze žalobci udělit pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 14. 9. 2020, č. j. 48 Az 1/2020 - 22. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Stěžovatel je přesvědčen, že se krajský soud nedostatečně vypořádal se všemi jeho žalobními námitkami, když některé z těchto označil za obecné a vůbec se jimi nezabýval. Namítal rovněž, že krajský soud nesprávně posoudil závažnost trestné činnosti spáchané stěžovatelem a že postupoval v rozporu s čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní

ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany postupovaly podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[5] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[6] Stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Tato vada by sama o sobě většinou zakládala přijatelnost kasační stížnosti a mohla by postačovat ke zrušení rozsudku. Proto Nejvyšší správní soud tuto námitku posoudil předběžně, rozsudek však neshledal nepřezkoumatelným. Z napadeného rozsudku je patrná reakce krajského soudu na všechna žalobní tvrzení. Krajský soud se zejména zabýval tím, jak žalovaný posoudil možnosti udělení doplňkové ochrany a jak odůvodnil použití § 15a zákona o azylu. Nejvyšší správní soud podotýká, že nepřezkoumatelnost nevzniká jen proto, že stěžovatel má jinou subjektivní představu o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Nepřezkoumatelnost je naopak objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje rozsudek přezkoumat. Rozsudek krajského soudu touto vadou netrpí. Krajský soud rovněž vypořádal žalobní tvrzení dostatečně konkrétně vzhledem k míře jejich obecnosti.

[7] Dále Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[8] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel dne 22. 8. 2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení uvedl, že je bez náboženského vyznání, není členem žádné politické strany nebo skupiny, o politiku se nezajímá a nikdy se politicky neangažoval. Je svobodný a bezdětný. V České republice je od roku 2001. Pobýval i v Polsku. Je zdravý a neužívá žádné léky. Jako důvod své žádosti uvedl: „*Jsem tady odmalička, ve Vietnamu nikoho nemám, celou rodinu mám zde. Chtěl bych tady zůstat. Jiné důvody nemám.*“. Dále stěžovatel uvedl, že v České republice pobýval na základě trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny, přičemž o ten přišel v důsledku spáchání trestného činu („*za drogy, pervitin*“). V roce 2012 navštívil zemi původu na jeden a půl měsíce za účelem dovolené. Žádné problémy tam neměl. S nikým v zemi původu není v kontaktu, a byl by proto zcela bez zázemí. V České republice žije jeho matka, jeho sestra

pokračování
zde má trvalý pobyt, ale žije v Polsku. Ze správního spisu dále vyplývá, že stěžovatel byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 8. 2016, č. j. 4 T 17/2015 - 6999, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 1. 2017, č. j. 12 To 104/2016 - 7371, pravomocně odsouzen za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 9 let a trest propadnutí věci.

[9] Žalovaný i krajský soud při posouzení věci vycházeli z toho, že stěžovatel netvrdil žádné skutečnosti, z nichž by vyplývalo stěžovatelovo hrozící pronásledování z azylově relevantních důvodů (tedy důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů). Dále vycházeli z § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, podle kterého *nelze doplňkovou ochranu udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu*. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud žadatel o mezinárodní ochranu spáchal vážný zločin, není třeba zkoumat další (jednotlivé) důvody pro udělení doplňkové ochrany (srov. bod 24 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007 - 119, publ. pod č. 2174/2011 Sb. NSS). Žalovaný se neomezil na pouhé konstatování, že stěžovatel spáchal zvlášť závažný zločin. Zabýval se rovněž povahou zločinu, jeho rozsahem a společenskou nebezpečností, a postupoval tak v souladu s judikaturou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28, publ. pod č. 3537/2017 Sb. NSS). Zdejší soud přitom souhlasí s žalovaným i krajským soudem, že v případě stěžovatelem spáchaného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku se jedná o vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018 - 28, nebo ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 65/2018 - 31). Jelikož žalovaný správně užil § 15a zákona o azylu, nebyl dále povinen zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 14a téhož zákona.

[10] Je třeba poukázat rovněž na to, že stěžovatel o udělení mezinárodní ochrany požádal dne 22. 8. 2019 za situace, kdy mu bylo ke dni 11. 10. 2017 pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky, dne 13. 8. 2019 byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a následně obdržel výjezdní příkaz s platností do 12. 9. 2019. Lze proto předpokládat, že o udělení mezinárodní ochrany požádal, aby si legalizoval svůj pobyt na území České republiky a vyhnul se tak správnímu vyhoštění. V jeho jednání tak lze spatřovat účelovost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, a ze dne 29. 6. 2005, č. j. 4 Azs 519/2004 - 83).

[11] Na závěr Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 - 57). Stěžovatel si nemůže zvolit využití institutů zákona o azylu namísto institutů zákona o pobytu cizinců, neboť mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmou, nikoli univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu. Právě instituty právní úpravy

pobytu cizinců na území České republiky jsou určeny pro případy tohoto druhu, když stěžovatel ve správním řízení sám uvedl, že usiluje o legální pobyt v České republice. Pokud má stěžovatel zájem setrvat v České republice a žít zde, je třeba, aby o to usiloval prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců.

[12] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[13] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu